

Wyrok Trybunału w sprawie C-131/25 | Dris

Komunikat prasowy n° 138/26

Luksemburg, 1 października 2026 r.

Dostęp do studiów medycznych w Belgii: student, który odbył znaczną część swojej edukacji szkolnej w tym państwie członkowskim, nie może podlegać limitowi przydziału miejsc mającemu zastosowanie do studentów niebędących rezydentami

Należy uwzględnić istnienie rzeczywistego i faktycznego powiązania danego studenta z Belgią

Axel Dris, obywatel luksemburski zamieszkały w Luksemburgu, odbył edukację szkolną w Belgii i uzyskał świadectwo ukończenia szkoły średniej w Arlon, belgijskim mieście przygranicznym. W 2022 r. zdał egzamin wstępny uprawniający do podjęcia studiów medycznych i stomatologicznych w Belgii. Jednakże ze względu na miejsce zamieszkania w Luksemburgu podlegał limitowi przydziału miejsc dla studentów niebędących rezydentami. Biorąc pod uwagę jego miejsce w klasyfikacji studentów, nie uzyskał zaświadczenia o pozytywnym wyniku rekrutacji niezbędnego do wpisania na pierwszy rok studiów na uniwersytecie we wspólnocie francuskiej Belgii. A. Dris wniósł o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Rozpatrując tę sprawę, belgijska rada stanu zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy limit przydziału miejsc dotyczący studentów niebędących rezydentami może mieć zastosowanie do kandydatów, którzy odbyli znaczną część edukacji szkolnej w Belgii i uzyskali tam świadectwo ukończenia szkoły średniej, przy czym zamieszkiwali w innym państwie członkowskim.

W swoim wyroku Trybunał udzielił odpowiedzi przeczącej.

Trybunał przypomniał, że państwa członkowskie mają kompetencje w zakresie określania treści nauczania i organizacji swoich systemów edukacyjnych. Muszą one jednak wykonywać tę kompetencję z poszanowaniem prawa Unii, w szczególności zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową. Uregulowania, które poddają studentów niebędących rezydentami limitowi przydziału miejsc mogą w jeszcze większym stopniu stawiać w niekorzystnej sytuacji obywateli innych państw członkowskich. Stanowią one zatem pośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową, która jest zabroniona, chyba że jest ona obiektywnie uzasadniona i proporcjonalna do zamierzonego celu.

W tym względzie Trybunał zwrócił uwagę, że uregulowania belgijskie mają w szczególności na celu zagwarantowanie wysokiej jakości służby medycznej i ochronę zdrowia publicznego poprzez zapewnienie wystarczającej liczby pracowników służby zdrowia, którzy osiedlają się we wspólnocie francuskiej Belgii w celu wykonywania zawodu medycznego. Cel ten może uzasadniać odmienne traktowanie studentów będących rezydentami i studentów niebędących rezydentami. Środek ten musi jednak być właściwy do realizacji uzasadnionego celu i nie może wykraczać poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.

W tych okolicznościach Trybunał stwierdził, że **okoliczność odbycia przez studenta znacznej części edukacji w szkole średniej w danym państwie członkowskim może świadczyć o istnieniu rzeczywistego związku tego studenta ze społeczeństwem tego państwa członkowskiego**. Integracja, jako taka, w ramach systemu edukacyjnego państwa członkowskiego, z jednej strony, a także wykonywanie dodatkowej działalności i rozwój stosunków społecznych, które są nieodłącznym uzupełnieniem odbywania studiów w ramach tego systemu, z drugiej strony, pozwalają wykazać **rzeczywisty i skuteczny stopień powiązania danego studenta z tym państwem członkowskim**. Związek ten,

wynikający z odbytej edukacji szkolnej w tym państwie członkowskim, **nie jest podważany przez sam fakt, że student zamieszkuje w innym państwie członkowskim.**

Tymczasem **uregulowania belgijskie opierają się wyłącznie na miejscu zamieszkania i nie pozwalają na uwzględnienie takiego powiązania** z Belgią. Tym samym poddają one limitowi przydziału miejsc kandydatów, którzy ze względu na swoją edukację szkolną wykazują rzeczywisty i skuteczny związek z tym państwem. Trybunał uznał zatem, że **uregulowania te nie są proporcjonalne do celu, jakim jest ochrona zdrowia publicznego.**

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach rozpatrywanego przez nie sporu z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii.

Sąd jest właściwy do rozpoznawania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, które dotyczą wyłącznie: 1) wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (VAT), 2) podatku akcyzowego, 3) kodeksu celnego, 4) klasyfikacji taryfowej towarów w Nomenklaturze scalonej, 5) odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład, opóźnienia lub odwołania usług transportowych lub 6) systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do rozpoznawania wszystkich pozostałych wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Ani Trybunał, ani Sąd nie rozstrzygają sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału lub Sądu. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Przedstawienie stanu faktycznego i ram prawnych odnosi się do okresu istotnego dla sprawy i opiera się na aktach sprawy.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z przedstawienia opinii jest dostępne na „[Curia Web TV](#)” oraz w „[European Broadcasting Service](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

